

U S T A W A

z dnia..... 2025 r.

o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych

Art. 1. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 278, 340 i 620) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6:

a) w ust. 1:

– w pkt 10a:

– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego” zastępuje się wyrazami „w państwie innym niż Rzeczpospolita Polska”,

– w lit. a po wyrazie „siedzibę” dodaje się wyrazy „lub zarząd”,

– lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) zarządzane są zgodnie z wymogami określonymi przepisami państwa ich siedziby, przez:

– zewnętrzne podmioty, które prowadzą działalność na podstawie zezwolenia właściwych organów nadzoru nad rynkiem finansowym państwa siedziby tych podmiotów, albo

– wewnętrzne organy zarządzające ustanowione zgodnie z przepisami państwa siedziby tych instytucji, których uprawnienia i kompetencje w zakresie zawodowego zarządzania funduszami zostały potwierdzone zezwoleniem właściwych organów nadzoru nad rynkiem finansowym państwa siedziby tych instytucji lub wpisem do rejestru prowadzonego przez te organy nadzoru – w przypadku instytucji wspólnego inwestowania, które nie wyznaczyły zewnętrznego podmiotu zarządzającego;”,

– w pkt 11a w lit. a po wyrazie „siedzibę” dodaje się wyrazy „lub zarząd”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 10a i 11a, stosuje się pod warunkiem:

- 1) istnienia podstawy prawnej wynikającej z umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, do uzyskania przez organ podatkowy informacji podatkowych od organu podatkowego państwa, w którym podatnik ma siedzibę lub zarząd, oraz
 - 2) istnienia podstawy prawnej w zakresie automatycznej wymiany informacji pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwem siedziby lub zarządu podatnika, do uzyskania przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach prowadzonych przez instytucje wspólnego inwestowania na rzecz osób fizycznych lub podmiotów podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 2) w art. 17:
- a) w ust. 1 w pkt 58 wyrazy „w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego” zastępuje się wyrazami „w państwie innym niż Rzeczpospolita Polska”,
 - b) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 58, stosuje się pod warunkiem:

 - 1) istnienia podstawy prawnej wynikającej z umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, do uzyskania przez organ podatkowy informacji podatkowych od organu podatkowego państwa, w którym podatnik ma siedzibę lub zarząd, oraz
 - 2) istnienia podstawy prawnej w zakresie automatycznej wymiany informacji pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwem siedziby lub zarządu podatnika, do uzyskania przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach prowadzonych przez instytucje wspólnego inwestowania na rzecz osób fizycznych lub podmiotów podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 3) w art. 22c:
- a) w ust. 1 po wyrazie „przepisów” dodaje się wyrazy „art. 17 ust. 1 pkt 57 i 58,”,
 - b) w ust. 2 w zdaniu drugim po wyrazie „przepisach” dodaje się wyrazy „art. 17 ust. 1 pkt 57 i 58,”;

4) w art. 26 ust. 1h otrzymuje brzmienie:

„1h. Ocena warunków określonych w ust. 1g jest dokonywana niezależnie od warunku istnienia podstawy prawnej do wymiany informacji, o którym mowa odpowiednio w art. 6 ust. 3 albo art. 17 ust. 12.”.

Art. 2. Przepisy art. 6 ust. 1 pkt 10a i 11a oraz ust. 3, art. 17 ust. 1 pkt 58 i ust. 12, art. 22c i art. 26 ust. 1h ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 1 stycznia 2026 r.

Art. 3. Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, których rok podatkowy jest inny niż rok kalendarzowy i rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2026 r., a zakończy się po dniu 31 grudnia 2025 r., stosują do końca przyjętego przez siebie roku podatkowego przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Renata Łućko

Zastępca Dyrektora

Departamentu Prawnego w Ministerstwie Finansów

/- podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

UZASADNIENIE

do projektu zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych

I. WSTĘP

Przedkładany projekt wprowadza zmiany w *ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych* (Dz. U. z 2025 r. poz. 278, 340 i 620; dalej jako: „**ustawa CIT**”), polegające na doprecyzowaniu warunków zwolnienia dla zagranicznych funduszy inwestycyjnych (instytucji wspólnego inwestowania), w związku z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”).

W szczególności, proponowane zmiany służą dostosowaniu przepisów ustawy CIT do tez wyroków TSUE w dwóch polskich sprawach, w których określone warunki zawarte w art. 6 ust. 1 pkt 10a ustawy CIT uznano za niezgodne z prawem wspólnotowym.

Projekt odnosi się przede wszystkim do niedawnego wyroku TSUE w sprawie C-18/23 (*F S.A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej*) z 27 lutego 2025 r., dotyczącego formy zarządzania funduszem inwestycyjnym. W wyroku tym art. 6 ust. 1 pkt 10a lit f. ustawy CIT uznano za niezgodny z prawem wspólnotowym w zakresie, w jakim warunkiem zwolnienia jest zarządzanie funduszem inwestycyjnym przez podmioty zewnętrzne (tj. podobnie do polskich funduszy inwestycyjnych, które są - zgodnie z przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych¹ - zarządzane przez TFI). Tym samym, zgodnie z tezami wskazanego wyroku zagraniczne fundusze inwestycyjne, które na podstawie przepisów danego państwa są zarządzane wewnętrznie, powinny być uprawnione do zwolnienia podobnie jak fundusze zarządzane przez podmioty zewnętrzne.

Ponadto, uwzględnienia w przepisach ustawy CIT wymaga wcześniejszy wyrok TSUE w sprawie C-190/12 (*Emerging Markets (...) przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy*) z 10 kwietnia 2014 r. W wyroku tym TSUE stwierdził o niezgodności polskich przepisów ustawy CIT z prawem wspólnotowym w zakresie, w jakim przepisy te wykluczają ze zwolnienia fundusze inwestycyjne z siedzibą w państwach trzecich. Obecnie, na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 10a i art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT zwolnienie przysługuje wyłącznie funduszom z siedzibą w państwach UE/EOG przy spełnieniu innych ustawowych warunków. W okresie następującym po wydaniu wskazanego wyroku za priorytet uznawano uszczelnienie przepisów ustawy CIT odnoszących się do zwolnień dla funduszy inwestycyjnych, co wynikało z agresywnej optymalizacji podatkowej występującej w tamtym czasie w wielu strukturach z udziałem funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Zjawisko to wymagało ograniczenia, co nastąpiło w ramach zmian przepisów CIT uchwalonych w 2016 r.², z pominięciem też wskazanego wyroku TSUE. Niezależnie od tego, wskazany wyrok był w latach 2014-2024 podstawą licznych postępowań o stwierdzenie nadpłaty. Stąd, mając na względzie pewność stosowania prawa i ekonomikę postępowań podatkowych wskazane są działania dostosowujące przepisy ustawy CIT w tym zakresie.

¹ Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 1034 z późn. zm.)

² Ustawa z dnia 29 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 1926).

Mając na względzie powyższe, przedłożony projekt ma na celu dostosowanie przepisów art. 6 ust. 1 pkt 10a i art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT zgodnie z orzecznictwem TSUE poprzez odpowiednią modyfikację warunków zwolnienia dla zagranicznych funduszy inwestycyjnych (instytucji wspólnego inwestowania). W tym celu rozszerzono warunki dotyczące:

- i. siedziby funduszu, dopuszczając także posiadanie przez fundusz siedziby w państwie innym niż państwo UE lub EOG,
- ii. trybu zarządzania funduszem

W zakresie zarządzania funduszem dopuszcza się także zarządzanie przez wewnętrzny organ zarządzający, o ile:

- forma ustanowienia lub sprawowania zarządu jest zgodna z przepisami państwa siedziby danego funduszu oraz
- spełnione są wymogi w zakresie ochrony inwestorów, tak by odpowiadały one standardom przewidzianym dla objętych zwolnieniem podmiotów zarządzanych zewnętrznie, tj. o ile uprawnienia i kompetencje wewnętrznego organu zarządzającego zostały potwierdzone wpisem do odpowiedniego rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru.

W ramach projektu ustawy uwzględniono również doprecyzowanie warunku określonego w art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. a i pkt 11a lit. a, który wymaga, aby dany fundusz podlegał nieograniczonemu obowiązkowi podatkowego w państwie jego siedziby. Ze względu na to, że rezydencja podatkowa może wynikać z posiadania w danym państwie siedziby lub zarządu, wprowadzono odpowiednie uzupełnienie w tym zakresie (por. pkt II.5).

Zarazem, należy podkreślić, że celem zwolnienia pozostaje, jak dotychczas, zapewnienie neutralności podatkowej funduszy inwestycyjnych jako form zbiorowego inwestowania, tj. uniknięcie podwójnego opodatkowania inwestorów działających poprzez fundusz inwestycyjny względem inwestycji bezpośrednich. Zwolnienie nie powinno przysługiwać jednak dla celów sprzecznych z przedstawionym wyżej kierunkowym celem zwolnienia, w szczególności w przypadku struktur o charakterze sztucznym ustanowionych głównie dla celów podatkowych. Stąd, mając na względzie znaczne rozszerzenie zakresu zwolnienia na fundusze inwestycyjne z różnych państw i działające w różnych ramach regulacyjnych, przedłożony projekt przewiduje również w tym zakresie dodatkowe przepisy dotyczące wymiany informacji (zmiana art. 6 ust. 3 i ust. 3a oraz art. 17 ust. 12) i przepisy anty-abuzywne (por. zmiana art. 22c opisana w pkt. 4)

II. CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA

1. Rezygnacja z wymogu posiadania przez fundusz siedziby w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim UE lub w innym państwie należącym do EOG

(art. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze / podwójne tiret pierwsze oraz pkt 2 projektu)

Po pierwsze, projekt przewiduje zmianę zdania wstępnego art. 6 ust. 1 pkt 10a oraz art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT poprzez usunięcie wymogu posiadania przez fundusz siedziby w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim UE lub w innym państwie należącym do EOG. Tym samym, zwolnienie nie będzie zawężone wyłącznie do instytucji wspólnego inwestowania z siedzibą w innych państwach UE/EOG.

Jak zasygnalizowano w części wstępnej, podstawą do wskazanej zmiany jest wyrok TSUE z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie C-190/12 (Emerging Markets). Wyrok ten dotyczy wykładni artykułów 49, 63 i 65 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w kontekście różnic w traktowaniu dywidend wypłacanych funduszom inwestycyjnym będącym rezydentami podatkowymi i funduszom niebędącym takimi rezydentami.

Stan faktyczny sprawy dotyczył funduszu inwestycyjnego Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, mającego siedzibę w USA. Fundusz ten, będąc udziałowcem polskich spółek, otrzymywał od nich dywidendy obciążone 15% WHT. Powołując się na przysługujące mu zwolnienie złożył wniosek o zwrot nadpłaty WHT za lata 2005 i 2006. Organ podatkowy odmówił zwrotu, argumentując, że fundusz nie spełnia warunków zwolnienia podatkowego przewidzianych w polskiej ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 10 i 10a ustawy CIT, fundusze inwestycyjne mające siedzibę w Polsce (oraz państwach UE/EOG) były zwolnione z podatku dochodowego od dywidend, przy spełnieniu pozostałych warunków, podczas gdy fundusze inwestycyjne mające siedzibę w państwach trzecich, takich jak Stany Zjednoczone, nie mogły korzystać z tego zwolnienia. W związku z tym dywidendy wypłacane funduszom inwestycyjnym z państw trzecich były opodatkowane według stawki 19%, chyba że umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania przewidywała obniżoną stawkę.

Trybunał rozważył, czy takie różnicowanie traktowania dywidend jest zgodne z art. 63 TFUE dotyczącym swobodnego przepływu kapitału. Trybunał stwierdził, że przepisy krajowe, które wykluczają zwolnienie podatkowe dla dywidend wypłacanych funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę w państwie trzecim, stanowią ograniczenie swobodnego przepływu kapitału. Trybunał uznał, że fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami podatkowymi znajdują się w sytuacji obiektywnie porównywalnej z funduszami będącymi rezydentami podatkowymi, ponieważ w obu przypadkach osiągnięte zyski mogą być przedmiotem podwójnego opodatkowania w wymiarze ekonomicznym lub opodatkowania kaskadowego.

Trybunał podkreślił, że przepisy krajowe, które różnicują traktowanie dywidend w zależności od miejsca siedziby funduszu inwestycyjnego, mogą zniechęcać fundusze inwestycyjne z siedzibą w państwie trzecim do inwestowania w udziały spółek z siedzibą w Polsce, jak również zniechęcać inwestorów będących rezydentami w Polsce do nabywania udziałów w funduszach inwestycyjnych niebędących rezydentami. W związku z tym takie przepisy mogą prowadzić do ograniczenia swobodnego przepływu kapitału, zakazanego na mocy art. 63 TFUE.

Trybunał zbadał również, czy takie ograniczenie może być uzasadnione w świetle postanowień traktatu. W szczególności Trybunał rozważył, czy ograniczenie to może być uzasadnione koniecznością zapewnienia skuteczności kontroli podatkowych. TSUE stwierdził, że konieczność zapewnienia skuteczności kontroli podatkowych może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, który może uzasadniać ograniczenie wykonywania podstawowych swobód zagwarantowanych przez traktat. Jednakże Trybunał uznał, że w przypadku, gdy istnieją umowy o wzajemnej pomocy administracyjnej między państwem członkowskim a państwem trzecim, które umożliwiają krajowym organom podatkowym zweryfikowanie informacji przekazanych przez fundusz inwestycyjny, takie ograniczenie nie jest uzasadnione.

W sprawie C-190/12 Trybunał stwierdził, że istnieją ramy prawne wzajemnej pomocy administracyjnej między Polską a państwami trzecimi (w tym przypadku USA), które umożliwiają wymianę informacji niezbędnych do stosowania przepisów podatkowych. W związku z tym Trybunał uznał, że polskie przepisy wykluczające zwolnienie podatkowe dla dywidend wypłacanych funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę w państwie trzecim są niezgodne z art. 63 TFUE i 65 TFUE.

W kontekście uzasadnienia konieczności zachowania spójności systemu podatkowego, Trybunał stwierdził, że zwolnienie podatkowe przewidziane w polskich przepisach nie jest uzależnione od opodatkowania dochodów wypłacanych uczestnikom funduszy inwestycyjnych. W związku z tym nie można uznać, że różnicowanie traktowania dywidend jest uzasadnione koniecznością zachowania spójności systemu podatkowego.

Trybunał odrzucił również argumenty dotyczące konieczności zachowania zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych oraz zachowania wpływów podatkowych. Trybunał uznał, że obniżenie wpływów podatkowych nie może być postrzegane jako nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, który może uzasadniać ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

Opisany wyrok wpisuje się w linię interpretacyjną TSUE, propagującą zakaz dyskryminacji funduszy niebędących rezydentami podatkowymi. Niemniej można go postrzegać jako wyrok precedensowy, jako że odnosi się wprost do funduszu inwestycyjnego z państwa trzeciego (USA) podczas gdy inne wyroki TSUE dotyczą co do zasady funduszy z państw członkowskich.

2. Zmiana wymogu zarządzania funduszem inwestycyjnym

(art. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze / podwójne tiret trzecie projektu)

Istotną zmianą proponowaną w ramach przedstawionego projektu jest przeformułowanie warunku zawartego w art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. f ustawy CIT. Przepis ten uzależnia przyznanie zwolnienia zagranicznym instytucjom wspólnego inwestowania od tego, czy są zarządzane przez zewnętrzne podmioty, które działają na podstawie zezwolenia właściwych organów nadzoru. Proponuje się przeformułowanie dyskutowanego warunku tak, aby miał on charakter bardziej ogólny, tj. dozwalał formę zarządzania zgodną z przepisami danego państwa i obejmował również zarządzanie wewnętrzne (tj. przez odpowiednio umocowany wewnętrzny organ zarządzający, którego uprawnienia są potwierdzone wpisem do właściwego rejestru).

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. f, zwolnienie będzie przysługiwało również instytucjom wspólnego inwestowania, które nie wyznaczyły zewnętrznego podmiotu zarządzającego, jeżeli wewnętrzny organ zarządzający spełni warunek porównywalny do warunku dla zewnętrznego podmiotu zarządzającego, tj. uprawnienia i kompetencje wewnętrznego organu zarządzającego będą potwierdzone poprzez wpis do odpowiedniego rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru państwa siedziby danego funduszu (lub odpowiednie zezwolenie). Pozwoli to na utrzymanie przewidzianego dotychczas w polskich przepisach CIT odpowiedniego standardu w zakresie ochrony inwestorów i zabezpieczenia ryzyka, który wyraża się poprzez odpowiednie wymogi względem zarządzającego. Rozszerzenie zwolnienia na skutek wyroku TSUE ma bowiem zapewnić brak dyskryminacji podmiotów porównywalnych do podmiotów obecnie objętych zwolnieniem. Przyjęcie porównywalności tych warunków m.in. odzwierciedla standardy przewidziane Dyrektywą UCITS, w tym odnoszące się do instytucji wspólnego inwestowania, które nie wyznaczyły spółki zarządzającej (działających w formie statutowej)³. W przypadku takiego zarządu wewnętrznego standardy UCITS przewidują w szczególności określone wymogi względem dyrektorów spółki inwestycyjnej.

Należy zaznaczyć, że proponowana zmiana wpłynie na możliwość stosowania zwolnienia zarówno na podstawie ww. art. 6 ust. 1 pkt 10a ustawy CIT (tj. dla zagranicznych funduszy inwestycyjnych typu otwartego, porównywalnych do funduszy typu UCITS), jak również na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT (dla zagranicznych funduszy typu zamkniętego lub stosujących podobne zasady inwestycyjne, tj. funduszy, które mogą inwestować w szerszy katalog instrumentów lub praw majątkowych niż fundusze typu otwartego). W odniesieniu do funduszy typu zamkniętego, dla zapewnienia porównywalności do obecnego zwolnienia, wskazane jest utrzymywanie podobnych standardów w zakresie ochrony inwestorów i zabezpieczenia ich poziomu ryzyka, jak w przypadku funduszy typu otwartego. Jak wskazano, standardy te wyrażone są m.in. wymogi wobec zarządzających (zarówno podmiotów zewnętrznych / spółek zarządzających jak i wewnętrznych organów

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).

zarządzających, które muszą uzyskać odpowiednie zezwolenie lub ich kompetencje muszą być odpowiednio potwierdzone wpisem do rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru).

Jak zaznaczono wcześniej, podstawą do wskazanej zmiany jest wyrok TSUE z dnia 27 lutego 2025 r. w sprawie C-18/23 (F S.A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej).

Stan faktyczny sprawy dotyczył funduszu F S.A., spółki akcyjnej prawa luksemburskiego działającej jako specjalistyczny fundusz inwestycyjny, zarządzanej wewnętrznie przez zarząd, który został również wpisany na listę zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi prowadzoną przez luksemburską komisję nadzoru nad rynkiem finansowym (CSSF). Organ podatkowy uznał, że fundusz F nie spełnia warunku zarządzania przez podmiot zewnętrzny, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. f, co jest wymagane do skorzystania ze zwolnienia podatkowego.

Sprawa była analizowana przede wszystkim na tle art. 63 TFUE (zasady swobodnego przepływu kapitału), jak również na tle dyrektywy 2009/65/WE, która reguluje przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS). Artykuł 29 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że spółki inwestycyjne mogą działać bez wyznaczenia spółki zarządzającej, pod warunkiem że posiadają odpowiedni kapitał założycielski i spełniają określone warunki dotyczące struktury organizacyjnej i nadzoru.

TSUE uznał, że krajowe przepisy przewidujące zwolnienie z CIT jedynie dla przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zarządzanych przez podmiot zewnętrzny stanowią ograniczenie swobodnego przepływu kapitału, co jest zakazane przez artykuł 63 TFUE. W tym względzie Trybunał przypomniał, że ustawodawstwo krajowe, które stosuje się bez rozróżnienia do podmiotów gospodarczych będących i niebędących rezydentami, może również stanowić ograniczenie swobodnego przepływu kapitału. Jest tak w szczególności w przypadku, gdy przepisy krajowe, stosowane bez rozróżnienia do podmiotów będących rezydentami i niebędących rezydentami, zastrzegają możliwość uzyskania korzyści podatkowej w sytuacjach, w których podmiot gospodarczy spełnia warunki lub obowiązki, które ze względu na ich charakter lub *de facto* są właściwe dla rynku krajowego, tak że jedynie podmioty działające na rynku krajowym mogą spełnić te warunki lub obowiązki, a podmioty niebędące rezydentami mające porównywalne cechy zazwyczaj ich nie spełniają. Odnosząc się do sprawy będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym TSUE zwrócił uwagę, że fundusze inwestycyjne mogą zostać utworzone w Polsce tylko wtedy, gdy zdecydują się na zarządzanie zewnętrzne, a nieuniknioną i nieprzypadkową konsekwencją takiego warunku jest to, że jedynie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania utworzone w innym państwie członkowskim mogą nie spełniać warunku dotyczącego sposobu zarządzania zewnętrznego. W efekcie tylko one nie mogą być dopuszczone do zwolnienia z podatku swoich dochodów.

Zatem, Trybunał stwierdził, że przepisy wymagające zarządzania przez podmiot zewnętrzny mogą zniechęcać przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania z innych państw członkowskich do inwestowania w Polsce, wprowadzając różnicę w traktowaniu ze względu na sposób zarządzania, co może prowadzić do niekorzystnego traktowania przedsiębiorstw zarządzanych wewnętrznie. Wyłączenie przedsiębiorstw zarządzanych wewnętrznie z możliwości skorzystania ze zwolnienia podatkowego stanowi zatem ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

Trybunał nie znalazł przy tym podstaw do tego, aby uznać, że w analizowanym przypadku mamy do czynienia z odmiennym traktowaniem dozwolonym na podstawie art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE. W ocenie Trybunału przedsiębiorstwa zarządzane wewnętrznie nie znajdują się w sytuacji obiektywnie odmiennej od przedsiębiorstw zarządzanych zewnętrznymi w kontekście zwolnienia podatkowego, a cel zwolnienia podatkowego, jakim jest uniknięcie podwójnego opodatkowania dochodów z inwestycji, powinien być osiągnięty niezależnie od sposobu zarządzania przedsiębiorstwem. Trybunał nie uznał

również celu ochrony inwestorów jako uzasadnionej podstawy do odmiennego traktowania funduszy inwestycyjnych zarządzanych wewnątrz.

Omawiany wyrok wpisuje się w szerszą linię orzeczeń TSUE propagującą zakaz dyskryminacji funduszy niebędących rezydentami, w szczególności z uwagi na kwestie regulacyjne wynikające z prawa lokalnego (przykładowo: sprawy Aberdeen Property Fininvest Alpha [C-303/07], Santander [C-338/11], Allianz-Fonds [C-545/19], SCPI v. Finland [C-342/20].

3. Rozszerzenie wymogów w zakresie wymiany informacji

(art. 1 pkt 1 lit. b, pkt 2 lit. b i pkt 4 projektu)

Obecnie, zwolnienia dla zagranicznych funduszy inwestycyjnych i zagranicznych funduszy emerytalnych stosuje się pod warunkiem istnienia podstawy prawnej do wymiany informacji i wzajemnej pomocy informacyjnej, wynikającej - zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy CIT - zasadniczo z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania („UPO”).

Jednakże, w świetle bardzo znaczącego rozszerzenia zakresu zwolnienia, tj. na fundusze z państw trzecich, podstawa ta jest niewystarczająca. Stąd, zgodnie z nowym brzmieniem art. 6 ust. 3 i oraz art. 17 ust. 12 ustawy CIT proponuje się, aby ze zwolnienia mogły korzystać tylko instytucje wspólnego inwestowania z państw, z którymi Polska zawarła zarówno UPO dające podstawę do wymiany informacji, jak również państw, wobec których istnieje podstawa prawna do uzyskiwania przez Szefa KAS informacji o rachunkach prowadzonych przez instytucje wspólnego inwestowania na rzecz polskich rezydentów. Taką podstawę będą stanowiły umowy o automatycznej wymianie informacji podatkowych (AEOI) w ramach standardu CRS (Common Reporting Standard) lub odpowiednie umowy wielostronne (MCAA), jak również umowa bilateralna z USA dotyczące FATCA.

Celem CRS jest zwalczanie unikania opodatkowania i zapewnienie integralności systemów podatkowych poprzez automatyczną wymianę informacji o rachunkach finansowych (w tym również rachunkach prowadzonych przez instytucje wspólnego inwestowania) pomiędzy krajami uczestniczącymi. Dzięki temu organy podatkowe mogą skuteczniej identyfikować dochody i aktywa osób i podmiotów unikających opodatkowania. Standard CRS został wypracowany przez OECD i przystąpiło do niego globalnie ok. 120 państw. Jest także wdrażany na poziomie państw członkowskich UE (tzw. Dyrektywa DAC2). FATCA jest odpowiednikiem standardu CRS dotyczącym wymiany informacji podatkowych z USA.

Zawężenie zakresu zwolnienia do podmiotów z państw, które uczestniczą w automatycznej wymianie informacji o rachunkach raportowanych CRS lub na potrzeby FATCA, pozwoli na ograniczenie stosowania zwolnienia przez podmioty nieuprawnione i zminimalizuje skalę potencjalnych nadużyć zwolnienia.

Zarazem, dla celów uspoźnienia przepisów ustawy wprowadzono zmianę dostosowującą treść art. 26 ust. 1h (referującego do wymiany informacji) do nowego brzmienia art. 6 ust. 3 i art. 17 ust. 12 oraz do zmian wynikających z rezygnacji z wymogu posiadania przez fundusz siedziby w państwie członkowskim UE lub należącym do EOG. W świetle art. 26 ust. 1g i ust. 1h, dodatkowo do wymogu dotyczącego wymiany informacji, określonego w art. 6 ust. 3 albo art. 17 ust. 12, podatnik będzie zobowiązany przedstawić płatnikowi odpowiednie dokumenty, tj. certyfikat rezydencji oraz oświadczenie dotyczące rzeczywistego właściciela i co do spełnienia warunków zwolnienia. Tym samym, proponowana zmiana przepisu ma wyłącznie charakter dostosowawczy.

4. Ograniczenia anty-abuzywne (art. 1 pkt 3 projektu)

Przedstawiony projekt wiąże się z istotnym rozszerzeniem zakresu zwolnienia dla zagranicznych funduszy inwestycyjnych, co może zwiększać pole do potencjalnych nadużyć i prób korzystania ze zwolnienia przez podmioty nieuprawnione lub tworzące struktury o charakterze sztucznym. Aby przeciwdziałać potencjalnym nadużyciom w tym zakresie, proponuje się rozszerzenie art. 22c ustawy CIT o odwołanie do art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT (przy czym uzasadnione jest analogiczne odwołanie do pkt 57). Tym samym, zwolnienie nie będzie przysługiwało funduszom typu zamkniętego lub stosującym podobną politykę inwestycyjną, jeżeli zostanie uznane, że skorzystanie ze zwolnienia określonego w tych przepisach było:

- 1) sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem tych przepisów;
- 2) głównym lub jednym z głównych celów dokonania transakcji lub innej czynności albo wielu transakcji lub innych czynności, a sposób działania był sztuczny.

Regulacja ta umożliwia więc zweryfikowanie m.in., czy zwolnienie zostało faktycznie zastosowane do formy zbiorowego inwestowania dla uniknięcia podwójnego opodatkowania jej uczestników. Zatem, takie ograniczenie będzie stanowiło dodatkowe narzędzie dla organów podatkowych do podważenia zwolnienia dla danego funduszu inwestycyjnego, jeżeli okoliczności sprawy będą wskazywać na nadużycie.

5. Warunek podlegania opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości dochodów (art. 1 pkt 1 lit.a tiret pierwsze / podwójne tiret drugie oraz tiret drugie projektu)

Ponadto, przedstawiony projekt przewiduje uzupełnienie warunku wskazanego w art. 6 ust. 1 pkt 10a **lit. a** ustawy CIT poprzez odniesienie się do państwa siedziby **lub zarządu** danej instytucji wspólnego inwestowania w miejsce wyłącznie państwa siedziby tej instytucji. Na zasadzie analogii, podobną zmianę proponuje się w warunku zawartym w art. 6 ust. 1 pkt 11a lit. a, dotyczącym zagranicznych funduszy emerytalnych.

Zmiana ta ma w szczególności na celu zapewnienie większej spójności systematyki przepisów ustawy CIT. Proponowane doprecyzowanie odzwierciedla w lepszym stopniu pojęcie rezydencji podatkowej, którą wyznacza się co do zasady w zależności od siedziby lub efektywnego zarządu w danym państwie.

Tym samym, po zmianie, zagraniczne fundusze inwestycyjne lub fundusze emerytalne będą spełniać omawiany warunek z lit. a, jeżeli podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągania, w państwie siedziby funduszu albo w innym państwie, jeżeli to w tym innym państwie dany fundusz posiada rezydencję podatkową (podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu). Oznacza to, że jeżeli fundusz posiada siedzibę w danym państwie, lecz w innym państwie - z uwagi na sprawowanie efektywnego zarządu z tego innego państwa w rozumieniu właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania - występuje jako podatnik CIT, fundusz ten będzie mógł wykazać spełnienie warunku zawartego w art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. a (oraz pkt 11a lit.a) odwołując się do państwa, w którym podlega de facto nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu i występuje jako podatnik CIT.

Zatem, uzupełnienie przepisu poprzez dodanie wyrazów „lub zarządu” wpisuje się bardziej spójnie koncepcję rezydencji podatkowej. Natomiast, należy zauważyć, że warunek ten **dotyczy wprost funduszu** (instytucji wspólnego inwestowania lub podmiotu prowadzącego program emerytalny), a **nie dotyczy spółki zarządzającej funduszem** (jeżeli dany fundusz zarządzany jest zewnątrz). Oznacza to, że fundusz nie będzie mógł wykazać spełnienia omawianego warunku poprzez odwołanie się do państwa rezydencji spółki zarządzającej i przedstawienie jej certyfikatu rezydencji. Proponowana

zmiana nie ma na celu umożliwienie arbitralności, tj. wyboru pomiędzy państwem rezydencji funduszu a państwem rezydencji spółki zarządzającej, w celu uzyskania potencjalnych korzyści podatkowych. Tego typu działania byłyby wprost sprzeczne z celem niniejszego przepisu.

Finalnie, należy zauważyć, że warunek art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. a ustawy CIT, po zmianach, będzie spełniony również w przypadku, gdy instytucja wspólnego inwestowania posiada siedzibę w innym państwie, lecz podlega nieograniczonemu obowiązkowemu podatkowemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy CIT (a zatem jest polskim rezydentem podatkowym). Zmiana pozwoli polskim grupom kapitałowym, posiadającym w strukturze fundusze inwestycyjne, z siedzibą w innym państwie lecz zarządzane z Polski, zniwelować podwójne opodatkowanie, które mogłoby wystąpić na gruncie opodatkowania wyrównawczego. Jest to zgodne z założeniami polityki podatkowej w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych (przewidującej jednokrotność opodatkowania w celu wsparcia takich form zbiorowego inwestowania przez indywidualnych inwestorów). Zmiana wpisuje się również w założenia „anty-dyskryminacyjne” wyrażane w orzecznictwie TSUE.

5. Przepisy przejściowe i końcowe

Zgodnie z art. 2 przepisy w znowelizowanym brzmieniu stosuje się co do zasady do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 1 stycznia 2026 r.

Natomiast art. 3 projektu wprowadza przepis przejściowy dotyczący podatników z rokiem podatkowym innym niż rok kalendarzowy (który rozpoczął się przed 1 stycznia 2026 r.). W takim przypadku, do końca roku podatkowego podatnicy ci stosują przepisy w brzmieniu dotychczasowym. Wskazany przepis przejściowy może dotyczyć w szczególności podatników, o których mowa w pkt 3 niniejszego uzasadnienia (funduszy inwestycyjnych, które podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej).

Art. 4 stanowi, że projektowana ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2026 r. Projektowane przepisy obejmują wyłącznie zmiany korzystne z perspektywy podatników.

III. DODATKOWE INFORMACJE

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej i nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt nie stwarza zagrożeń korupcyjnych.

Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jarosław Neneman Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Szatański Dyrektor Departamentu Podatków Dochodowych w Ministerstwie Finansów, tel. (22) 694-42-61 e-mail: Sekretariat.DD@mf.gov.pl	Data sporządzenia 24 czerwca 2025 r. Źródło: Prawo wspólnotowe / orzecznictwo TSUE Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów (UD248)
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W świetle orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) przepisy ustawy CIT regulujące warunki zwolnienia dla zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym w zakresie, w jakim wykluczają ze zwolnienia:

- fundusze z siedzibą w państwach innych niż państwa członkowskie UE lub EOG (*wyrok w sprawie C-190/12, Emerging Markets (...) przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy*);
- fundusze zarządzane wewnętrznie (*wyrok w sprawie C-18/23, F S.A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej*) – obecnie zwolnieniem objęte są wyłącznie fundusze zarządzane przez podmioty zewnętrzne (podobnie do polskich funduszy inwestycyjnych, które są tworzone, zarządzane i reprezentowane przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W celu dostosowania przepisów ustawy CIT do wskazanych orzeczeń TSUE proponuje się:

- zmianę zdania wstępnego w art. 6 ust. 1 pkt 10a oraz art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT poprzez **usunięcie warunku posiadania przez fundusz siedziby w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim UE lub w innym państwie należącym do EOG**, przy założeniu, że spełnione będą odpowiednie wymogi w zakresie wymiany informacji;
- przeformułowanie warunku zawartego w art. 6 ust. 1 pkt 10a **lit. f** ustawy CIT w taki sposób, aby obejmował on również fundusze zarządzane wewnętrznie, tj. **przez wewnętrzny organ zarządzający ustanowiony zgodnie z przepisami państwa siedziby danej instytucji wspólnego inwestowania, którego uprawnienia i kompetencje zostały potwierdzone zezwoleniem lub wpisem do rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru**. [Warunek ten wpływa na możliwość stosowania zwolnienia zarówno na podstawie ww. art. 6 ust. 1 pkt 10a ustawy CIT, tj. dla zagranicznych funduszy typu otwartego, jak również na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT, tj. dla zagranicznych funduszy typu zamkniętego lub stosujących podobne zasady inwestycyjne].

Ponadto, projekt przewiduje zmianę mającą na celu większą spójność przepisów (uzupełnienie warunku wskazanego w art. 6 ust. 1 pkt 10a **lit. a** ustawy CIT poprzez odniesienie się do państwa siedziby lub zarządu danej instytucji wspólnego inwestowania w miejsce wyłącznie państwa siedziby tej instytucji). Zmiana ta pozwoli również na uregulowanie sytuacji specyficznych funduszy inwestycyjnych, które są rezydentami podatkowymi innego państwa niż państwo ich siedziby.

Projekt nie obejmuje przepisów wykraczających poza minimalne regulacje wymagane do realizacji obowiązków wynikających z prawa Unii Europejskiej, tj. wdraża bezpośrednio wymogi wynikające ze wskazanych orzeczeń TSUE, które są korzystne dla podatników. Tym niemniej, w związku ze znaczącym rozszerzeniem zakresu zwolnienia na fundusze inwestycyjne z państw trzecich, jak również na fundusze funkcjonujące w różnych reżimach prawnych i posiadające różną formę zarządzania, w celu ograniczenia nadużywania prawa do zwolnienia projekt przewiduje:

- dodatkowe wymogi w zakresie wymiany informacji określone w art. 6 ust. 3 i art. 17 ust. 12 ustawy CIT (oznacza to, że z państwem siedziby lub zarządu funduszu powinna być zawarta - poza umową o unikaniu podwójnego opodatkowania - również umowa dotycząca automatycznej wymiany informacji podatkowych w ramach standardu CRS lub FATCA, umożliwiającą uzyskiwanie przez Szefa KAS informacji o rachunkach prowadzonych przez instytucje wspólnego inwestowania na rzecz polskich rezydentów);

- możliwość zakwestionowania prawa do zwolnienia w przypadku nadużyć stwierdzonych na podstawie art. 22c ustawy CIT.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Ramy prawne i formy działania funduszy inwestycyjnych w ramach państw członkowskich UE są zharmonizowane jedynie co do wybranych aspektów (np. co do warunków działania funduszy typu UCITS w oparciu o Dyrektywę UCITS). W ramach UE (jak również wśród państw należących do OECD) występuje zatem duża różnorodność co do form prawnych, w jakich działają fundusze inwestycyjne (np. spółka kapitałowa, spółka osobowa, trust, „masa majątkowa”) i co do ograniczeń regulacyjnych, którym podlegają w państwach swojej siedziby lub zarejestrowania. Odnosząc się w szczególności do kwestii zarządzania, w niektórych państwach występują spółki zarządzające funduszem lub upoważnione podmioty zarządzające (np. Francja, Niemcy, Holandia) i to one mogą posiadać odpowiednie zezwolenia lub podlegać nadzorowi (np. Holandia), podczas gdy w innych państwach możliwy jest zarząd wewnętrzny (np. luksemburskie specjalistyczne fundusze inwestycyjne) przy spełnieniu określonych wymogów (np. posiadanie przez zarząd zezwolenia i wpisu na listę zarządzających).

Co do traktowania funduszy na gruncie CIT, część funduszy inwestycyjnych nie posiada osobowości prawnej; stąd, nie jest podatnikiem CIT i nie korzysta z odpowiedniego zwolnienia na gruncie tego podatku. Ze względu na transparentność, przychody, koszty i odpowiedni podatek wykazywane są po stronie inwestorów funduszu. Przykładami takich funduszy są francuski *fonds commun de placement* lub niektóre fundusze luksemburskie. Część popularnych funduszy inwestycyjnych działa jednak jako osoby prawne. Przykładowo są to niektóre francuskie i luksemburskie fundusze inwestycyjne, będące spółkami prawa handlowego o kapitale zmiennym (*Société d'Investissement à Capital Variable - SICAV*), które co do zasady podlegają zwolnieniu z CIT.

Niemniej, w kontekście przedłożonego projektu i porównywalnych rozwiązań innych państw, istotne jest traktowanie podatkowe płatności dokonywanych przez podmioty/spółki z innych państw na rzecz zagranicznych funduszy inwestycyjnych (tj. czy takie płatności podlegają WHT, i czy nie występuje odmienne traktowanie funduszy zagranicznych względem funduszy krajowych, które korzystają ze zwolnień lub preferencji podatkowych).

W tym zakresie, mając na względzie orzecznictwo TSUE dotyczące przepisów podatkowych innych państw członkowskich i lokalne orzecznictwo administracyjne, widoczne jest, że przepisy części państw przewidywały warunki, które zostały następnie zakwestionowane przez TSUE (w tym na tle postępowań zainicjowanych przez Komisję Europejską) lub przez sądy lokalne, jako dyskryminujące fundusze zagraniczne (przede wszystkim fundusze z siedzibą w innych państwach członkowskich, ale także z państw trzecich). Przykładowe wyroki TSUE w tym zakresie obejmują sprawy *Aberdeen Property Fininvest Alpha* (C-303/07), *Santander* (C-338/11), *Allianzgi-Fonds* (C-545/19), *SCPI v. Finland* (C-342/20). Jako jeden z przykładów można wymienić fińskie przepisy, które nie pozwalały na stosowanie zwolnienia wobec instytucji wspólnego inwestowania działających w formie spółek (ostatnia z wymienionych spraw: C-342/202).

Na tle orzecznictwa TSUE liczne państwa członkowskie podjęły lub deklarowały działania legislacyjne w celu dostosowania swoich przepisów, aby ograniczyć odmienne traktowanie podatkowe zagranicznych funduszy inwestycyjnych (tj. Belgia, Estonia, Francja, Niemcy, Węgry, Norwegia, Hiszpania, Włochy i Szwecja). Zakres zmian jest jednak zróżnicowany. W szczególności zmiany mogły obejmować tylko fundusze z innych państw członkowskich, z pominięciem orzeczeń TSUE nakazujących zakaz dyskryminacji funduszy z państw trzecich; niezależnie od tego w niektórych państwach – podobnie jak w Polsce – instytucje wspólnego inwestowania występują o zwrot podatku WHT bezpośrednio w oparciu o orzecznictwo TSUE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instytucje wspólnego inwestowania z państw trzecich (innych niż państwa UE lub EOG)	Poniżej 200 instytucji wspólnego inwestowania z państw trzecich. [Dotychczas rozstrzygano przeciętnie ponad 200 postępowań o stwierdzenie nadpłaty rocznie na rzecz funduszy z państw trzecich, przy czym niektóre fundusze mogły zainicjować więcej niż jedno postępowanie].	MF/KAS (dane szacunkowe dotyczące postępowań o stwierdzenie nadpłaty za lata 2014-2025)	Umożliwienie płatnikom, zastosowania zwolnienia z WHT z tytułu wypłat dywidend, odsetek lub należności licencyjnych na rzecz zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania z siedzibą w państwach innych niż państwa UE lub EOG (bez postępowania o stwierdzenie nadpłaty).
Instytucje wspólnego	Szacunkowo ok. 50-100	European Fund and	Umożliwienie płatnikom,

inwestowania, zarządzane przez zarząd (instytucje zarówno z państw UE lub EOG, jak i z państw trzecich)	instytucji wspólnego inwestowania rocznie. [Wewnętrzne zarządzanie może dotyczyć ok. 50% funduszy (według wartości zarządzanych aktywów) ¹ , spośród których zwolnienie przysługuje wyłącznie w przypadku funduszy zarządzanych wewnętrznemu przez organy zarządzające posiadające wpis do rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru].	Asset Management Association (EFAMA), <i>Asset Management in Europe</i> , Listopad 2020 ²	zastosowania zwolnienia z WHT z tytułu wypłat dywidend, odsetek lub należności licencyjnych na rzecz zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania zarządzanych wewnętrznemu
Organy Krajowej Administracji Skarbowej	Ograniczenie postępowań o stwierdzenie nadpłaty o 200-300 rocznie (dotyczy funduszy z państw trzecich lub funduszy zarządzanych wewnętrznemu)	MF/KAS (dane szacunkowe dotyczące postępowań o stwierdzenie nadpłaty za lata 2014-2025) i dane European Fund and Asset Management Association (EFAMA)	Ograniczenie czasochłonnych procedur związanych z analizą dokumentacji zagranicznych funduszy inwestycyjnych pod kątem spełnienia poszczególnych kryteriów zwolnienia z CIT (WHT) w świetle wyroków TSUE. Obecnie dotyczy to przede wszystkim Lubelskiego Urzędu Skarbowego, właściwego w sprawach WHT.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W odniesieniu do projektu nie były prowadzone konsultacje poprzedzające jego przygotowanie, tzw. pre-konsultacje publiczne.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) oraz stosownie do § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806), projekt ustawy podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W ramach konsultacji publicznych projekt zostanie przekazany następującym organizacjom:

1. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami
2. Izba Domów Maklerskich
3. Business Centre Club
4. Konfederacja „Lewiatan”
5. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
6. Krajowa Rada Doradców Podatkowych
7. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
8. Krajowa Izba Gospodarcza
9. Polska Rada Biznesu
10. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
11. Polska Fundacja Rozwoju
12. Międzynarodowe Stowarzyszenie Podatkowe IFA
13. Instytut Finansów Publicznych w likwidacji
14. Polski Instytut Ekonomiczny
15. Związek Banków Polskich

W celu zaopiniowania projekt otrzymają:

1. Komisja Nadzoru Finansowego
2. Narodowy Bank Polski
3. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego

Zakłada się, że konsultacje projektu ustawy będą trwały 3 tygodnie i rozpoczną się w II kwartale 2025 r. Podsumowanie wyników konsultacji zostanie przedstawione po ich zakończeniu w Raporcie z konsultacji.

¹ Brak jest syntetycznych danych dotyczących trybu zarządzania funduszy z państw trzecich, jak również skali płatności do takich funduszy.

² <https://www.efama.org/sites/default/files/files/Asset%20Management%20Report%202020.pdf>

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2025 r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0 2025	1 2026	2 2027	3 2028	4 2029	5 2030	6 2031	7 2032	8 2033	9 2034	10 2035	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Fundusz Solidarnościowy		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem		0	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-395,0
budżet państwa		0	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-39,5	-395,0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem		0	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	-395,0
budżet państwa		0	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	39,5	-395,0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Fundusz Solidarnościowy		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania		Wskazane zmiany, dostosowujące przepisy ustawy CIT do tez orzecznictwa TSUE, przełożą się na zmniejszenie wydatków budżetu państwa (poprzez oszczędności z tytułu oprocentowania wypłacanego w związku ze stwierdzanymi dotychczas nadpłatami w podatku CIT). Projektowane rozwiązania pozostaną, co do zasady, bez wpływu na dochody sektora finansów publicznych. Projektowane zmiany pozostaną bez wpływu dla dochodów i wydatków JST.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<u>Źródła danych i przyjęte do obliczeń założenia dla oszacowanych skutków finansowych</u> Modyfikacja zakresu zwolnienia podmiotowego określonego w art. 6 ust. 1 pkt 10a ustawy CIT i zwolnienia przedmiotowego, określonego w art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT spowoduje objęcie tym zwolnieniem większej liczby zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania. W szczególności zwolnieniem zostaną objęte – dodatkowo, obok instytucji z siedzibą w państwach UE lub EOG - instytucje/fundusze z państw trzecich spełniające odpowiednie warunki. Jednakże, należy zauważyć, iż w latach 2014-2025 r. zagraniczne fundusze inwestycyjne potwierdzały przysługujące im zwolnienie bezpośrednio w oparciu o orzeczenie TSUE w sprawie C-190/12 Emerging Markets i odzyskiwały podatek (WHT) w drodze postępowań o stwierdzenie nadpłaty. W latach 2014-2025 rozstrzygnięto ponad 2.5 tys. takich postępowań, w których zwrócono łącznie ok. 1.2 mld zł WHT. Tym samym, w latach 2014-2025 r. polscy płatnicy co prawda pobierali WHT (we wspomnianej łącznej kwocie ok. 1.2 mld zł) z tytułu wypłat na rzecz tych funduszy; jednak podatek był zwracany po rozstrzygnięciu postępowania. Oznacza to, że finalnie fundusze inwestycyjne z państw trzecich spełniające pozostałe ustawowe warunki zwolnienia nie ponosiły, co do zasady, kosztu WHT pobieranego w Polsce. Należy odnotować, że odsetki dotyczące zwrotów podatku na rzecz ww. funduszy z państw trzecich w latach 2014-2025 wyniosły łącznie ok. 435 mln zł, (tj. ponad 1/3 łącznej kwoty zwrotu). Na powyższym tle skutki budżetowe proponowanego rozwiązania są postrzegane jako korzystne – bowiem przy braku zmiany odpowiednich przepisów ustawowych zwroty podatku byłyby dokonywane dalej bezpośrednio na podstawie orzeczenia TSUE, wraz z odpowiednim oprocentowaniem. Co istotne, odsetki mogą być szczególnie materialne po zmianach ustawy Ordynacja podatkowa (w związku z wyrokiem w sprawie C-322/22) polegających na uchyleniu ograniczenia dotyczącego okresu, za jaki przysługują odsetki (w szczególności do 30 dni po wejściu w życie wyroku TSUE). Tym samym, uniknięcie po stronie administracji skarbowej kosztu odsetek postrzegane jest jako korzyść polegająca na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa. Na podstawie szacunków skutek budżetowy w podatku CIT (oszczędność odsetkowa) w pierwszym roku obowiązywania regulacji (2026 r.), w odniesieniu do funduszy z państw trzecich, może wynieść maksymalnie „plus” 39,5 mln zł. Oszacowania skutków finansowych dokonano, w szczególności, na podstawie danych podatkowych, wynikających z postępowań o											

	stwierdzenie nadpłaty podatku WHT inicjowanych przez zagraniczne instytucje wspólnego inwestowania z siedzibą w państwach trzecich (dane szacunkowe na podstawie informacji z właściwych urzędów skarbowych i izb administracji skarbowych). Przedmiotem analizy była wysokość zwracanych kwot WHT wraz z oprocentowaniem nadpłaty. Należy podkreślić, że szacowaną kwotę korzyści należy postrzegać jako maksymalną, ze względu na spodziewany spadek stóp procentowych w najbliższych latach. Ponadto, proponowana zmiana może skłonić szerszą grupę podmiotów (względem podmiotów, które dotychczas składały wnioski o stwierdzenie nadpłaty) do skorzystania bezpośrednio ze zwolnienia. Niemniej, przedstawiony projekt przewiduje dodatkowe wymagania w zakresie wymiany informacji podatkowych i rozwiązania anty-abuzywne, które mają na celu przeciwdziałanie korzystaniu ze zwolnienia przez podmioty nieuprawnione i w sposób sprzeczny z celami omawianych przepisów. Ponadto, w ramach drugiego rozwiązania przewidzianego w projekcie zwolnieniem zostaną objęte – dodatkowo, obok instytucji wspólnego inwestowania zarządzanych przez podmioty zewnętrzne - instytucje zarządzane przez odpowiednio umocowany zarząd, wpisany do odpowiedniego rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru. W tym zakresie brak jest możliwości oszacowania skutków finansowych, z uwagi na brak danych do ich określenia. Wyrok TSUE w sprawie C-18/23 wydano 27 lutego 2025 r., w związku z czym na dzień opracowania OSR brak jest odpowiednich danych o postępowaniach dotyczących stwierdzenia nadpłaty w tym zakresie. Podobnie jednak jak w przypadku sprawy C-190/112, skutek budżetowy może być postrzegany jako korzystny – bowiem przy braku odpowiednich przepisów ustawowych zagraniczne instytucje wspólnego inwestowania potwierdzałyby przysługujące im zwolnienie bezpośrednio w oparciu o tezę orzeczenia TSUE, uzyskując zwrot z odpowiednim oprocentowaniem.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nowelizacja przyczyni się do wzrostu pewności prawa i jednolitości jego stosowania.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nowelizacja przyczyni się do wzrostu pewności prawa i jednolitości jego stosowania.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie nowelizacji nie będzie miało wpływu na osoby fizyczne, w tym osoby niepełnosprawne i osoby starsze.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane rozwiązania będą miały pozytywny wpływ na zagraniczne instytucje wspólnego inwestowania (fundusze inwestycyjne), zarówno z państw trzecich jak i z państw UE/EOG oraz na polskie podmioty będące płatnikami WHT z tytułu wypłat dywidend, odsetek lub należności licencyjnych na rzecz zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania. W przypadku funduszy inwestycyjnych z państw trzecich, spełniających pozostałe ustawowe warunki do zwolnienia z CIT (WHT) dotyczące m.in. przedmiotu działalności, nadzoru czy depozytariusza, polscy płatnicy będą uprawnieni do zastosowania bezpośrednio zwolnienia z WHT. Tym samym, generalnie fundusze inwestycyjne z państw trzecich nie będą inicjować – po pobraniu podatku WHT – postępowań o stwierdzenie nadpłaty tego podatku. Podobna sytuacja będzie miała miejsce w odniesieniu do funduszy (z państw UE / EOG lub z państw trzecich), posiadających wewnętrzny organ zarządzający, który dysponuje odpowiednim wpisem do rejestru prowadzonego przez właściwe organy nadzoru. W takim przypadku polski płatnik nie pobierze podatku WHT (przy założeniu, że spełnione będą pozostałe ustawowe warunki zwolnienia), co wyeliminuje konieczność wszczynania postępowania o stwierdzenie nadpłaty podatku. Zarazem, przewiduje się, że niektóre fundusze inwestycyjne mogą nadal występować o stwierdzenie nadpłaty, w szczególności w przypadku braku pewności co do spełniania wszystkich ustawowych warunków zwolnienia. Przewidywane rozwiązania należy również uznać za korzystne z perspektywy efektywności
--	--

	działów organów Krajowej Administracji Skarbowej (obecnie obciążonych w istotnym stopniu prowadzeniem postępowań o stwierdzenie nadpłaty w związku ze wskazanymi orzeczeniami TSUE, zgodnie z informacjami przedstawionymi w pkt 6). Informacje dotyczące metodologii określenia wpływu finansowego wskazanych rozwiązań opisane zostały w pkt. 6.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: zwiększenie obowiązków informacyjnych
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

Wdrożenie proponowanych zmian pozwoli na zminimalizowanie skali postępowań o stwierdzenie nadpłaty inicjowanych przez instytucje wspólnego inwestowania, które wymagają wniesienia szerokiej dokumentacji i jej szczegółowej analizy przez administrację skarbową. Obecnie tego rodzaju postępowanie trwa ok. kilku miesięcy, lub istotnie dłużej w przypadku wniesienia skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Wymagane jest przedstawienie organom obszernej dokumentacji potwierdzającej spełnienia przez dany fundusz inwestycyjny warunków takich jak:

- opodatkowanie CIT od całości dochodów w państwie siedziby (tj. status podatnika CIT);
- ograniczony przedmiot inwestycji (papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego – w przypadku funduszy typu otwartego);
- zezwolenie przyznane funduszowi przez właściwe organy nadzoru
- bezpośredni nadzór nad funduszem przez właściwe organy nadzoru;
- posiadanie depozytariusza;
- forma zarządzania funduszem.

Należy przy tym podkreślić, że po wdrożeniu planowanych zmian organy podatkowe zachowają ogólne prawo do kontroli odpowiedniego naliczenia WHT po stronie płatnika, tj. do weryfikacji, czy zastosowanie zwolnienia było prawidłowe, biorąc pod uwagę spełnienie poszczególnych warunków przez dany fundusz. W przypadku stwierdzenia niedochowania obowiązku przez płatnika i niepobrania podatku we właściwej wysokości organy mogą żądać od tego polskiego podmiotu zapłaty niewłaściwie niepobranego podatku.

9. Wpływ na rynek pracy

Proponowane regulacje nie mają bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Planowane zmiany nie mają wpływu na pozostałe obszary.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przepisy ustawy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Nie przewiduje się ewaluacji efektów projektu w długim horyzoncie czasowym. Wpływy podatkowe, w tym z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych, podlegają bieżącej analizie.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Brak załączników